

Arrest

nr. 290 157 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
B-1020 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 mei 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat N. MALANDA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou reeds sinds 2013 op het Belgische grondgebied verblijven.

1.2. Verzoeker diende op 22 oktober 2013 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 december 2013 een weigeringsbeslissing die niet werd aangevochten.

1.3. Verzoeker diende op 4 september 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 8 oktober 2018 onontvankelijk werd verklaard.

1.4. Verzoeker diende op 9 januari 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in waarvan hij naderhand impliciet afstand deed.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 26 november 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Verzoeker werd op 26 mei 2023 geïnterpelleerd door de politie van Anderlecht wegens vandalisme.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 mei 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 30 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid sedert 2013 in België te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2013 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben

vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid naar België te zijn gekomen omwille van de oorlog in Guinee, problemen met mensen in Guinee en om te werken in België. Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid: verklaart hij een vrouw (B.(...) M.(...)) en 3 kinderen (I.(...), J.(...) en A.(...)) te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of andere minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

□ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid naar België te zijn gekomen omwille van de oorlog in Guinee, problemen met mensen in Guinee en om te werken in België. Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. Geeraerts, Technisch Deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem,

de betrokkene, B.(...), M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 29.05.2023.

(...)"

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 mei 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 30 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. Verzoeker richt zich blijkens zijn verzoekschrift niet enkel tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), maar ook tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). De vraag rijst evenwel of verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, kan aanwenden tegen de tweede bestreden beslissing.

2.4. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10). Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker maakt het voorwerp uit van een maatregel van dringende uitdrijving.

Overeenkomstig artikel 32/89, §4, tweede alinea, van de wet van 15.12.1980 is het zo dat wanneer er tegen een vreemdeling een verwijderings- of uitzettingsbevel is uitgevaardigd waarvan de tenuitvoerlegging nakend is, met name wanneer zij wordt vastgehouden op een bepaalde plaats als bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 Vw of ter beschikking van de regering is gesteld, deze indien zij niet reeds langs de gewone weg om opschorting van de tenuitvoerlegging heeft verzocht, binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid Vw, bedoelde termijn de opschorting bij hoogdringendheid kan verzoeken van de tenuitvoerlegging van dit bevel.

Een “eenvoudige” schorsing zou niet volstaan om een gepaste bescherming van zijn rechten te waarborgen.

Verzoeker bevindt zich in een plaats zoals bepaald in artikel 74/8 Vw.

In casu wordt de hoogdringende noodzakelijkheid verondersteld.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 mei 2023 werd overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem met het oog op zijn terugleiding naar de grens die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Gezien hij echter vastgehouden is en de tenuitvoerlegging imminent is, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 62, §2, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Verzoeker heeft een gezinsleven in België en dit dient geëerbiedigd te worden in overeenstemming met artikel 8 EVRM dat als volgt luidt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting zou inhouden om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren diende de Dienst Vreemdelingenzaken in casu een afweging te maken tussen het met het bevel nagestreefde doel en de nadelen die deze maatregel veroorzaakt” voor de vreemdeling.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28.11.1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2.11.2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig ‘gezinsleven’ vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8.01.2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19.02.1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21.12.2001, Sen/ Nederland, § 28). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21.07.1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8.01.2009, nr. 10606/07, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). Het

gezinsleven eindigt evenmin indien een kind in de pleegzorg wordt opgenomen (EHRM 27.06.1996, nr. 17383/90, Johansen/Noorwegen, § 52).

Dit, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden is tot het voeren van een actief onderzoek wat dat betreft en zich niet louter kan beperken tot wat hij al weet.

De Raad dient in eerste instantie na te kijken “of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familieen gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM” (RVV nr. 261.780 van 7.10. 2021).

Aangezien verzoeker een akte van erkenning neerlegt van zijn kind I.(...), en daarnaast nog twee biologische kinderen heeft in België, diende er in casu een belangenafweging te worden uitgevoerd. Verwerende partij heeft zich er echter (samengevat) toe beperkt te stellen dat verzoeker zich in een illegale/precaire verblijfssituatie bevond en dat zijn privéleven niet doorwoog bij het uitvoeren van de proportionaliteitstoets.

Wat het gezinsleven van verzoeker betreft, stelt verwerende partij lacunair het volgende:

“Betrokkene verklaart familie in België te hebben in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid: verklaart hij een vrouw (B. M.) en 3 kinderen (I., J. en A.) [sic] te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of andere minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verwerende partij betwist aldus niet dat er een gezinsleven bestaat in hoofde van verzoeker, en dat hij een partner en minderjarige kinderen heeft, doch gaat niet verder dan te stellen dat er geen verzoek tot gezinshereniging werd ingesteld, noch een verzoek tot regularisatie. Er wordt vermeld dat verzoeker omtrent zijn gezinsleven “geen verdere verduidelijking zou hebben gegeven”, waarbij verwerende partij nalaat aan te geven welke verduidelijking er dan wel van hem werd verlangd en of de vraag naar deze verduidelijking hem überhaupt werd gesteld.

Bovendien is er sprake van een tegenstrijdigheid in de motivering van de verweerder nu er iets verder in dezelfde beslissing wordt vermeld dat verzoeker in 2018 een verzoek tot regularisatie (9bis) heeft ingediend dat echter onontvankelijk werd verklaard en dat hij twee asiolverzoeken achter de rug heeft, zodat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij geen enkele poging zou hebben gedaan om zijn verblijfssituatie te “regulariseren”.

In tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak die het voorwerp maakte van arrest nr. 261 780 van 7.10.2021 van Uw Raad (in die zaak verwees de gemachtigde in zijn belangenafweging naar het zogenaamd tijdelijke karakter van de verwijdering), is verweerder in casu zelfs niet overgegaan tot een louter op stereotiepe belangenafweging betreffende het gezinsleven van verzoeker. Er is geen enkele spoor van een belangenafweging.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vw bepalen dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt vloeit voort dat de overheid bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het “hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven (...) van de betrokken onderdaan van een derde land”, hetgeen werd bevestigd in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11.12.2014 in zaak C-249/13.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er helemaal geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoeker.

Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet hieraan een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28.06.2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30.07.2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30.07.2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6.07.2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17.04.2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8.07.2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24.07.2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3.10.2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109).

Het gegeven dat er alsnog geen regularisatie- of gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend (quod certe non zoals reeds uiteen gezet) neemt dit heuvel niet weg.

Er is sprake van een schending van de materiële motiveringsvereiste dat inhoudt dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Hetgeen betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18.12.2013, nr. 225.875, RVV nr. 275.597 van 28.07.2022).

Er is eveneens sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van artikel 62, § 2 Vw dat bepaalt dat administratieve beslissingen moeten worden gemotiveerd.

Er wordt eraan herinnerd dat de kinderen van verzoeker respectievelijk 5 jaar, 1 jaar en 4 maand oud zijn. Gelet op het voorgaande, schendt de beslissing in bijlage 13 artikel 8 EVRM en artikel 7 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat het hoorrecht betreft heeft Uw Raad in zijn arrest 283.543 van 19.01.2023 opgemerkt dat artikel 74/13 Vw een ander onderzoek oplegt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel dan het onderzoek naar een verblijfsaanvraag. Zo kan de bewijslast verschillen in die zin dat bij gebreke aan gegevens de verwerende partij toch onder meer een onderzoek moet verrichten naar het bestaan van een mogelijk risico op schending van het gezinsleven.

Verzoeker formuleert bovendien een voorbehoud betreffende het al dan niet gerespecteerd zijn van zijn hoorrecht. Gelet op de korte beroepstermijnen dient nagegaan te worden in zijn administratief dossier of deze wel degelijk een formulier hoorrecht bevat. In de bestreden beslissing vermeldt verweerder naar "het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid". Dat het echter niet duidelijk is of aan verzoeker hierbij duidelijk werd gemaakt dat hij ondervraagd werd in de context van een bevel om het grondgebied te verlaten en/of inreisverbod.

Verzoeker geeft aan zeer kort, (gedurende slechts één minuutje) ondervraagd te zijn geweest betreffende zijn gezinssituatie en niet in de gelegenheid te zijn geplaatst om de nodige bewijselementen aan te brengen. Zodat er wellicht, onder provisio van raadpleging van zijn administratief dossier, wellicht tot een schending van zijn hoorrecht zal kunnen worden besloten.

Dit recht wordt door het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gewaarborgd. Artikel 41, 2, eerste streep van dit Handvest bepaalt dat eenieder het recht heeft om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, terwijl zijn artikel 48 bepaalt dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan alsook dat aan eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt de eerbiediging van de rechten van de verdediging gegarandeerd.

Verwerende partij heeft om de volgende motieven geen enkel termijn gegeven aan de verzoeker om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten:

"Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020."

En:

"Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Terwijl:

Wat het risico op onderduiken betreft (artikel 74/14 §3, 1°) er geen risico op onderduiken bestaat. Waar verweerder onder deze hoofding stelt dat uit het administratief dossier van verzoeker niet zou blijken dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren stelt hij iets verder dat verzoeker twee verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend alsook een verzoek tot regularisatie (9bis).

Wat het gebruiken van het gebruiken van een valse identiteitskaart die verzoeker zou gemaakt hebben in de context van de erkenning van zijn kind, dient te worden vermeld dat de motivering niet deugdelijk is. Dit betrof immers geen "procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping", maar een procedure tot erkenning van een kind. Behoudens vergissing (onder voorbehoud van kennisname van het administratief dossier van de verzoeker), werd uiteindelijk toch overgegaan tot erkenning van het

kind door de stad Leuven, zoals blijkt uit het bij huidig verzoekschrift neergelegd erkenningsakte van het kind I.(...).

Waar gesteld wordt dat verzoeker niet meegewerkt zou hebben met de overheden omdat hij niet binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn zich heeft aangemeld en geen bewijs leverde dat hij op hotel logeerde: hierover wordt voorbehoud geformuleerd door verzoeker. Verzoeker meent in ieder geval dat dit geen afdoende grond is om de motivering van een vluchtirisico te onderschragen.

Waar gesteld wordt dat verzoeker geen gevolg gaf aan drie bevel om het grondgebied te verlaten, wenst hij te verwijzen dat dit in ieder geval niet opweegt tegen het feit dat hij kinderen heeft in België en aldus een verankering heeft die hem niet toelaat om te onderduiken.

Wat de stelling van verweerder betreft dat verzoeker onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend, toont verweerder dit niet aan. Hij stelt immers dat:

"Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020."

Tussen 23.12.2013 en 04.09.2018 liggen er bijna 5 jaren, er kan bezwaarlijk beweeerd worden dat verzoeker, onmiddellijk een nieuwe aanvraag had gedaan. En tussen na de onontvankelijkheidsbeslissing van 8.10.2018 en het nieuwe verzoek tot internationale bescherming van 9.01.2020 is er één jaar en 4 maanden...

Wat de verwijzing naar artikel 74/14 §3, 6° Vw betreft, namelijk dat het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° Vw, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2 Vw, deze zijn in casu evenmin van toepassing: verweerder citeert zelf dat het eerste verzoek tot internationale bescherming van verzoeker als ongegrond (en dus niet onontvankelijk! Op grond van artikel 74/14 §3, 6° Vw) werd verklaard, en dat zijn tweede verzoek als impliciet ingetrokken wordt beschouwd (en het is dan ook niet kennelijk ongegrond).

Uit deze uiteenzetting blijkt duidelijk dat verwerende partij wellicht allerijl een beslissing heeft geredigeerd, zonder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

In ieder geval meent verzoeker dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens bij uiterst dringende noodzakelijkheid dienen te worden opgeheven en

vervolgens, in een later stadium, te worden vernietigd.”

(...)
° ° °

Het door verzoekster aangevoerde middelen zijn ernstig.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van een erkenningsakte van B. I., een bewijs van een overschrijving via Bpost van 22 augustus 2017 en een gezinssamenstelling van mevr. B. M., die te Landen zou verblijven.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht houdt in dat de bestuurlijke overheid in de akte de motieven van de bestreden beslissing dient op te nemen zodat de rechtsonderhorige deze kan achterhalen en met kennis van zaken voor zijn rechten kan opkomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.6. De bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)”

Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in dienstig te betwisten dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”* waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing diende te maken van bovenvermelde wetbepaling en hem een bevel diende af te leveren.

3.3.7. In zijn middel levert verzoeker kritiek op de motieven om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. In dit verband werpt verzoeker de schending op van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling schrijft het volgende voor:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet werd op zijn beurt vastgesteld aan de hand van de criteria uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 1, §2, 1°, 2°, 3°, 4° en 6°:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

3.3.8. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek het volgende gesteld:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

□ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.”

3.3.9. Volgens verzoeker werden de overwegingen uit de beslissing betreffende het risico op onderduiken in allerijl opgemaakt waardoor ze onzorgvuldigheden vertonen. Zo wijst verzoeker erop dat hij twee verzoeken om internationale bescherming en een humanitaire regularisatie-aanvraag heeft ingediend, waardoor de overweging betreffende het risico op onderduiken dat *“(niet) blijkt (...) dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”* niet correct is. Verzoeker stelt tevens dat het niet deugdelijk is om te stellen dat hij *“in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten (heeft) gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt”*, omdat dit kaderde in een erkenningsprocedure en er uiteindelijk toch werd overgegaan tot het opmaken van de erkenningsakte.

Hij is ook van mening dat de overweging om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op grond van artikel 74/14, §3, 6° van de vreemdelingenwet niet correct is omdat zijn verzoeken om internationale bescherming nooit als ‘niet-ontvankelijk’ of ‘kennelijk ongegrond’ werden beschouwd.

3.3.10. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat bepaalde overwegingen die verband houden met het ‘risico op onderduiken’ of met zijn procedures inzake internationale bescherming geen steun vinden in het administratief dossier en dus blijf geven van onzorgvuldigheid in hoofde van het bestuur. Verzoeker levert hiermee evenwel kritiek op overtollige motieven van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Kritiek op overtollige motieven, zelfs al is deze gegrond, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 24 juni 2004, nr. 132.986). Verzoeker laat immers na een aantal pertinente gegevens te weerleggen op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris wel op deugdelijke wijze een ‘risico op onderduiken’ kon vaststellen. Als dusdanig wordt door verzoeker niet weerlegd dat hij zich destijds niet *“niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”*. Verzoeker kan evenmin dienstig betwisten dat hij gedurende het voorbije decennium meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd. Bovendien blijkt dat hij, na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel in 2020 opnieuw een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de criteria uit artikel 1, §2, 3°, 4° en 6° van de vreemdelingenwet een risico op onderduiken vaststellen. Verzoeker is van oordeel dat deze elementen onvoldoende doorwegen, maar hij toont niet aan dat op basis van het geheel van de gedane vaststellingen geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij een onwettigheid beging door op basis van het geheel van de elementen te concluderen dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zou geven aan het hem opgelegde terugkeerbesluit.

3.3.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit wetsartikel verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris rekening te houden met bepaalde elementen en dus een onderzoek te verrichten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 mei 2023 initieel bij zijn interpellatie weigerde op de vragen van de inspecteur te antwoorden, maar dat naderhand in samenspraak een ‘Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling’ werd ingevuld waarbij onder andere werd gepeild naar ‘een ziekte’ die de terugkeer zou belemmeren, naar een ‘duurzame relatie’ en naar de aanwezigheid van ‘kinderen’.

Naar aanleiding van verzoekers antwoorden op deze vragen, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid sedert 2013 in België te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2013 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid naar België te zijn gekomen omwille van de oorlog in Guinee, problemen met mensen in Guinee en om te werken in België. Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren. Betrokkene verklaart familie in België te hebben in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid: verklaart hij een vrouw (B.(...) M.(...)) en 3 kinderen (I.(...), J.(...) en A.(...)) te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of andere minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

3.3.12. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij onvoldoende bewijselementen heeft kunnen aanbrengen en niet of niet afdoende (slechts één minuutje) zou zijn gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat wel degelijk inspanningen werden gedaan om verzoeker de kans te geven zijn standpunten kenbaar te maken.

In zoverre verzoeker op dit punt de schending aanvoert van het hoorrecht, dat vervat is in artikel 41.2 van het Handvest, als onderdeel van de eerbiediging van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel van Unierecht vormen (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45), blijkt dus dat verzoeker wel degelijk werd gehoord.

Bovendien geeft luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas aanleiding tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Het komt dus aan verzoeker toe om concrete elementen aan te reiken die een ander licht werpen op de elementen inzake zijn gezinsleven en het hoger belang van zijn minderjarige kinderen, zoals bedoeld in het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

3.3.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Zoals verzoeker aangeeft in zijn middel, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België. Dit is in wezen een feitenkwestie. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij ter gelegenheid van zijn interpellatie enkel verklaarde dat hij (religieus) gehuwd is en drie kinderen heeft in België, maar dat hij hierbij, bizar genoeg, geen verdere verduidelijking gaf. Thans voegt verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift een kopie van een erkenningsakte van B. I., een bewijs van een overschrijving via *Bpost* van 22 augustus 2017 en een gezinssamenstelling van mevr. B. M., die te Landen zou verblijven (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4). Deze gegevens wijzen erop dat mevrouw B. M. drie kinderen heeft en dat één van deze kinderen in 2017 door verzoeker werd erkend.

Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden verweten dat hij geen gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend op grond van zijn voorgehouden gezinsbanden in België, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van een actueel en daadwerkelijk beleefd gezinsleven op het Belgische grondgebied. Op basis van een erkenningsakte, een bankoverschrijving uit 2017 en een gezinssamenstelling waarop hij niet wordt vermeld, kan verzoeker geen *de facto* gezinsleven anno 2023 bewijzen, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM ressorteert.

In zoverre verzoeker een miskenning van het ‘hoger belang van het kind’ aanvoert, dient verzoeker concreet aan te tonen dat zijn verwijdering een invloed zal hebben op het belang van de kinderen. Verzoeker komt echter niet verder dan eraan te herinneren dat de kinderen respectievelijk 5 jaar, 1 jaar en 4 maanden oud zijn. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“Waar verzoeker goochelt met het begrip hoger belang van zijn kinderen, toont hij niet met een begin van bewijs aan in welke mate hij effectief bijdraagt in de opvoeding van zijn kinderen en welke rol hij hierin op zich neemt, noch in welke mate zijn verwijdering naar zijn land van herkomst een negatieve invloed zou hebben in de opvoeding van zijn kinderen. Zoals reeds aangehaald geeft het hebben van kinderen in België niet automatisch recht op verblijf. Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen een effectief gezins- en familieleven met zijn partner en kinderen te onderhouden.”

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat er onvoldoende elementen voorliggen om te concluderen dat de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen zou schenden

3.3.14. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van het hoorrecht. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of verkeerde juridische overwegingen of behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of

kennelijk onredelijke besluitvorming. Verzoeker heeft geen schending van het redelijkheids-, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringplicht aangetoond.

Het enige middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De uitvoering van de bestreden beslissing zou ernstige schade toebrengen aan verzoeker, gelet op de schending van artikel 8 EVRM die deze met zich zou brengen.

De persoonlijke omstandigheden van verzoeker verantwoorden geenszins de bestreden beslissingen die inhoudt dat hem een bevel om het grondgebied werd opgelegd, gepaard gaand met een inreisverbod.

Er dient immers rekening te worden gehouden met het gezinsleven van de verzoeker die aangeeft drie kinderen van zeer jonge leeftijd te hebben in België.

Er kan geen twijfel bestaan over het gegeven dat de bestreden beslissingen hem een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengen nu hij gescheiden wordt van zijn gezin.

Onderstaande middelen, zoals ontwikkeld door verzoeker zijn dan ook gegrond.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel aanvoert, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) , dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. In zoverre verzoeker zijn nadeel koppelt aan zijn recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is uit de bespreking van het enig middel echter gebleken dat dit gezinsleven niet als beschermenswaardig kan worden gekwalificeerd, waardoor hieruit ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit kan worden gepuurd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN